

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון נתנאל חבשוש ז"ל

בן ברכה ויאיר

נולד בירושלים

בתאריך כ"א בטבת תשמ"ד, 27/12/1983

התגורר בירושלים

התגייס ביולי 2002

שרת בחטיבת גבעתי

נפל בעת מילוי תפקידו, בפיגוע בירושלים

בתאריך ל' בשבט תשס"ד, 22/2/2004

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 7 שורה: 11 קבר: 1

הותיר אחריו הורים, אחות ושני אחים

בן 20 בנפלו

קורות חיים

בן הזקונים של ברכה ויאיר. נולד בירושלים, ביום כ"א בטבת תשמ"ד (27.12.1983). אח לאורית, ארז ועודד. ילד עדין וטוב לב, נבון וחכם, וכל מהותו שמחה ועליצות. שמות חיבה רבים היו לו - "תנון", "תניי", "תנתול", "תוניי" ועוד ועוד.

את השכלתו רכש נתנאל בעירו ירושלים - בבית הספר היסודי הממלכתי-דתי "יהודה הלוי" שבשכונת קטמון, וב"מכללת אורט" שבגבעת רם, שם למד במגמת מחשבים. בנערותו השתייך לתנועת הנוער "בני עקיבא" והשתתף בקביעות בפעולות.

נתנאל היה סמל העליזות, הצחוק והחיים היפים. נראה כי הגיע לעולם כדי למלא את המצווה הגדולה להיות בשמחה; רוחו הטובה, הקלילות שבה התייחס לחיים ורצונו להיטיב עם הזולת הפכו אותו לדמות נערצת. "תמיד מצחיק, תמיד אהוב, בולט בכל מעשיו ומשאיר חותם בכל מקום!" העיד ליאור, חבר לספסל הלימודים. כמי שהתחנך בבית דתי-מסורתי נהג נתנאל בדרך ארץ, היה בעל יושר אישי, הגינות ונאמנות חסרת פשרות לעקרונות, ואף על פי כן, לא נמנע מלבצע מפעם לפעם

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מעשי קונדס תמימים, חפים מכל כוונת זדון. "ילד זהב שכל חייו חי את החיוך," נאמר על נתנאל, ויש שהגדירו אותו "ליצן עם הומור מטורף". ואכן, כישורי החקיינות של נתנאל היו לשם דבר - הוא היה מחקה קולות של חיות, של כלי נגינה ושל אנשים, ומצחיק את שומעיו עד דמעות. "כשהוא היה מתחיל לחקות תופים או חצוצרה היינו מחפשים את התזמורת," סיפרה אורית, אחותו, "היינו קוראים לו 'מכונת נגינה.'?" גם את תנועות הריקוד המיוחדות של מייקל ג'קסון ידע נתנאל לחקות, ובכל מסיבה היה מסמר הערב. אמו נזכרת כי בהיותו בכיתה ט', כשיצא לטיול כיתתי באילת, אחזה בנתנאל רוח משובה והוא ביקש את רשותו של אביו לנקב את אוזנו כדי לענוד בה עגיל. אביו החזיר את הכדור אליו ואמר לו כי אם זה באמת רצונו, הוא רשאי לעשות כן, וכך אמנם עשה...

היצירתיות הרבה בה נתברך נתנאל נתנה את ביטויה גם בתחום האמנות. נתנאל אהב לצייר ציורים בצבעים ססגוניים ויצר רישומים יפהפיים בשחור ולבן. נטייתו לאסתטיקה התבטאה גם בהופעתו המוקפדת והמסודרת: הוא טיפח את עצמו בתשומת לב, אהב להתלבש במותגים ודאג תמיד להיראות "טיפ טופ".

במשפחתו היווה נתנאל את עמוד התווך, היה הגורם המלכד והמאחד, וידע למצוא שפה משותפת עם המבוגרים והילדים כאחד. בוגר היה לגילו, ויחסיו עם הוריו הושתתו על חברות, אמון, פתיחות רבה וגילוי לב. "נתנאל תמיד הקדיש תשומת לב לכולם במשפחה, ידע לתת מחמאה, להגיד מילה טובה, לתת מתנה," אומרת אחותו. את בנה עמית, האחייך הבכור, אהב נתנאל אהבה עזה והעתיר עליו חום ופינוקים. גם עם סבא וסבתא מצד אביו רקם קשרים מיוחדים, רחש אליהם כבוד, אהבה והערכה, ולאחר גיוסו הקפיד לבקרם מדי שבת בשבת. ובכלל, נתנאל אהב מאוד חברת בני אדם והיה זקוק לעניין ולריגושים. כך, למשל, נזכרים הוריו בטיול שערכו לים המלח; כשהגיעו ליעדם, חש האב כי נתנאל אינו מוצא את מקומו, ונתנאל הסביר ש"אין אנשים ויבשי?". בהחלטה של רגע סובבו את הרכב, עלו על כביש הבקעה ונסעו עד הגיעם לכנרת, שם בילו נופש מושלם.

לא רק את הבריות אהב נתנאל כי אם גם בעלי חיים. בביתו גידל אוגרים, ובכלב של השכנים טיפל כאילו היה כלבו שלו. הייתה זו אהבה שאינה תלויה בדבר, נתינה ללא צורך בתמורה, ומקור נוסף לשמחה וצהלה.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

אך באישיותו של נתנאל היה גם צד רציני יותר ומעשי. ב-29.4.1999 נפצע אחיו עודד, לוחם בפלחה"ן (פלוגת חיל ההנדסה) "גבעתי", בפעילות נגד מחבלים בבופור שבלבנון, ועקב כך לא יכול היה לסיים את שירותו. מאז היה חלומו של נתנאל לשרת בפלחה"ן "גבעתי", ולהשלים את שנמנע מאחיו. "הוא לא חשב על הסכנות", שחזר עודד בעצב, "אלא על מה שהשירות יכול לתת לו." כבר בכיתה י"א, כשהחלו החברים לשוחח ביניהם על השירות הצבאי, נקט נתנאל קו ברור והודיע כי בכוונתו לשרת ביחידה קרבית. מספרת עיריית, חברה ללימודים: "הייתה בנתנאל איזו דבקות במשימה כזו, משהו עם מבט רציני בפנים..."

תיאבון לא היה הצד החזק של נתנאל ה"רזה כמו שרוך", ועם זאת, היה תמיר וחזק. ביודעו שכדי לממש את שאיפתו להיות לוחם עליו להכין את עצמו - נפשית וגופנית - הצטרף בכיתה י"ב ל"אחריי!" - עמותת נוער מוביל שינוי, שבה מושם הדגש לא רק על כושר קרבי, אלא גם על מנהיגות, עשייה חברתית ואכפתיות - ערכים שתאמו את דרכו של נתנאל. שנה שלמה, פעמיים בשבוע, השתתף נתנאל באימונים שכללו מסעות אלונקות, ניוטים ומשימות אתגריות, ובד בבד עסק בפעילויות למען הקהילה. במסגרת זו ניהל פרויקט התנדבותי של איסוף משלוח מנות לחיילי צה"ל, עבודה עם בני נוער במתנ"ס ושיפוץ מועדונית לילדי רווחה בקריית מנחם. סיפר מאמנו: "הכרתי את נתנאל היטב, בהתמודדות עם קשיים ומשברים, באינטראקציה עם חברים אחרים, ביכולת פתרון בעיות, בהתמדה וברצינות. ... לא רבים יכלו לדרך ארוכה וקשה כזו אך נתנאל הצליח, בעיקר כי ידע מה מטרתו ומהן שאיפותיו." וכדי לשפר ולהגדיל את סיכוייו להתקבל לאחת מיחידות העילית, המשיך נתנאל באימונים גם עצמאית, וערך צעדות ממושכות.

נתנאל התגייס לצה"ל ב-30.7.2002, הוצב בגדוד "צבר", והחל במסלול הכשרת הלוחם של חטיבת "גבעתי". את הטירונות עבר בבסיס "קציעות" ומילא בנאמנות את תפקידו המסורתי כמרים המורל האולטימטיבי. בטקס סיום הטירונות שנערך במצודת יואב - אתר ההנצחה של חטיבת "גבעתי", זכה נתנאל לקבל את הכומתה הסגולה והמשופשפת של אחיו עודד, שאליה נכסף כל כך. "לא רציתי לתת לו אותה סתם", אמר עודד, "אלא רק בהזדמנות מיוחדת, והוא כל כך שמח."

עם סיום הטירונות הוצבה פלוגתו של נתנאל ברצועת עזה, שם החזיקה "גבעתי" בקו המוצבים, ולאחר כמה חודשים יצאו הלוחמים לסדרת אימונים. טקס סיום המסלול נערך בהר קרן שבנגב בעריכת תרגיל כיבוש

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

יעד תוך שימוש באש חיה מכלי נשק שונים. תרגיל האש היה מרהיב ביופיו וביצועיהן המתואמים של שלוש היחידות שנטלו בו חלק היו מושלמים. עודד, שצילם את התרגיל, הופתע לפגוש בסיומו את מי שהיה מפקד הפלוגה שלו בעת שירותו בלבנון וכעת שימש מפקד הגדוד של נתנאל. בעבור נתנאל היה זה יום של אושר וגאווה. הוא חש כחייל בוגר, נכון לכל משימה, ולא ניכרה בו כל עייפות או תשישות.

בתום המסלול תכננו מפקדיו של נתנאל לשולחו לקורס מ"כים (מפקדי כיתות), אולם נתנאל טען כי בטרם יפקד על אחרים עליו להתנסות בפעילות הגדודית בשטח, במוצב ובקו. מפקדיו לא השתכנעו, והוא נאלץ לצאת לקורס למורת רוחו. מאחר שלא השלים עם כך הכשיל עצמו, עד כי הודח מהקורס. את העונש שנגזר עליו - עבודות רס"ר למשך שלושה שבועות - ריצה עם חיוך וחזר שמח וטוב לב לפעילות המבצעית עם חבריו. בפעם הבאה שיצא לקורס מ"כים, כעבור ארבעה חודשים, כבר היה בשל ומוכן להכשיר עצמו כמפקד.

בעת ששהה בקורס נחתה מכה קשה על הפלוגה - ב-22.12.2003 נהרגו מפקד הפלוגה רב-סרן חגי ביבי וסגנו סרן לאונרדו וייסמן במארב מחבלים סמוך לכפר דרום. נתנאל חש צורך עז לצאת ללוויה או לניחום אבלים אך הדבר לא התאפשר לו, וברגע שיצא לחופשה נסע למעלה אדומים לבקר את משפחתו של מפקדו האהוב. על ביקור זה נודע להוריו של נתנאל רק לאחר נפילתו, מבני משפחת ביבי.

ביום שישי, 16.1.2004, נערך טקס סיום קורס מ"כים ב"יד לשריון" שבלטרון. הייתה זו אבן דרך נוספת בשירותו רצוף האתגרים של נתנאל, וכעת שב לפלוגת החוד של גדודו שהייתה מוצבת בכפר דרום, סמוך לנצרים, ברצועת עזה. למרות הפעילות האינטנסיבית במוצב והסכנות הרבות הרגיש נתנאל כי הוא נמצא במקום בטוח, ואף הביע התפעלות מאומץ ליבם של המתיישבים. בביקור שערכו הוריו של נתנאל במוצב, ב-12.2.2004, מצאו אותו במצב רוח מרומם. נתנאל הראה להורים את המוצב מבחוץ ואת נקודות השמירה, הסביר על הגזרה שבתחום אחריות הפלוגה ותיאר את היחסים עם התושבים הפלסטינים. אחת האנקדוטות מתקופת שירותו שם התרחשה באחת הפעולות המבצעיות, כאשר חברו של נתנאל חשד כי באחד הלולים מסתתר מחבל, וכל הגזרה הוקפצה. בדיעבד התברר כי לא היו דברים מעולם, אך בקשר נשארו מילת הקוד והצחוקים של "קוקוריקו" שהטביע נתנאל.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

נתנאל היה חייל רציני ומקצועי, "מורעל" על הצבא, על החטיבה ועל הפלוגה, וגאה ביכולתו לתרום לביטחון התושבים והמדינה. בחופשותיו הקצרות בבית נהנה נתנאל מכל רגע, ועם זאת שמח לחזור לפלוגה אל חבריו - שהיו לו כאחים. הם, מצדס, ראו בו חבר של אמת ובטחו בו, וידעו כי יעמוד לצדם בכל עת. רבות סיפרו החברים על העידוד והתמיכה שהעניק להם נתנאל, ועל האוזן הקשבת שידע להטות.

נתנאל ציפה בכליון עיניים לכך שיוטל עליו תפקיד פיקודי. ואכן, בימי ה"שבעה", סיפר מפקד המחלקה כי נתנאל יועד לשמש מחליף לסמל המחלקה שעמד להשתחרר, אך את דבר הבשורה לא הספיק להביא לידיעתו של נתנאל. "אין ספק שנתנאל היה מקבל את המינוי בשמחה," אמר עודד, "והיה מבצע את התפקיד במסירות ובדרך הראויה ביותר." אלא שנתנאל נקטף בנסיבות טרגיות, ואת השמחה התמידית שהשרה סביבו החליפו יגון עמוק ואבל כבד.

נתנאל נפל בפיגוע חבלני בירושלים ביום ל' בשבט תשס"ד (22.2.2004), בעת שעשה את דרכו חזרה ליחידתו. כרבע שעה לאחר שעזב את ביתו ועלה על אוטובוס קו 14 לכיוון התחנה המרכזית, פוצץ עצמו מחבל מתאבד בתוך האוטובוס בסמוך לתחנת הדלק "סונול" שברחוב עמק רפאים, ליד גן הפעמון. על הרגע הנורא מכול סיפר עודד: "התארגנתי לצאת לאוניברסיטה ואז שמעתי את הפיצוץ. אימא אמרה לי 'בוא נרוץ לאוטובוס, יש לי תחושה לא טובה.' צלצלנו אליו לטלפון אבל הוא לא ענה. בדקנו בבתי החולים ושמו לא הופיע ברשימות. בסוף נסענו לקצינת הנפגעים."

חברו של נתנאל, ניר כהן, שישב מולו באוטובוס, נפצע קל ופונה לבית החולים "הדסה עין כרם". בפיגוע נרצחו שמונה בני אדם ועשרות נפצעו. עם נתנאל נהרגו האזרחים ליאור אזולאי, בניה צוקרמן, יובל אוזנה, יהודה חיים, יפה בן-שימול, אילן אביסידריס ורמי (רחמים) דוגה.

נתנאל היה בן עשרים בנפלו. הוא הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותיר הורים, אחות ושני אחים. לאחר נפילתו הועלה לדרגת סמל-ראשון. על מצבתו נחקקו המילים: "נפל בפיגוע חבלני בירושלים".

כתבו בני המשפחה: "עם לכתו של נתנאל הפסדנו את המשך החוויות איתנו, את המשך התפתחותו. הפסדנו את השמחה. תכניות העתיד נגדעו באחת. הפסדנו את ההנאה מנוכחותו בבית. את חוש ההומור המפותח

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

שהיה לו, את העזרה שהיה מושיט בכל עת ובכל דבר אשר עשה תמיד בשמחה, בזריזות ובהחלטיות גם כאשר היה דחוק בזמן. הפסדנו את חוש היצירה שהיה נטוע בו... כל יום וכל שעה אנחנו מרגישים בחסרונו של נתנאל."

רבים פקדו את בית משפחתו של נתנאל בימי ה"שבעה", ובספר האורחים נכתבו דברים חמים לזכרו. כתב דניאל שימשי: "אפשר לכתוב ולדבר על נתנאל שעות על גבי שעות, כמה שהבחור היה חבר מדהים ובעיקר אח ולוחם מצוין. הוא סיפק לנו את הרגעים המצחיקים והחוויות הגדולות ביותר שאפשר לזכור ולחוות." כתב אופיר מרציאנו, מפקדו של נתנאל בפלח"ד: "נתנאל, הילד החייכן שלא הפסיק לתת... נתנאל היה לוחם, חייל בנשמה שהיה צועד ראשון בכל מאבק ומשימה. הנער שלא יזכה לראות עוד אור גרם לאחרים לחייך אפילו בשחור." כתבה אלה: "Tan- Tan, היית מסוג האנשים שבאמת היה כיף להיפגש איתם ברחוב, תמיד היה לך את החיוך הזה, שזומם משהו... השמחה שלך גרמה לי לעבור תקופות קשות וימים פחות טובים, וזה תמיד יישאר..." לזכרו של נתנאל כתב חברו ליחידה ג'ורג' טופוריה שיר שגם הלחין ושר: "נתנאל, אני שואל איך הנסיך הקטן נקטף לו מכאן ולמה אני שוב לבד / איך הלך לוחם שומר על ישראל / לא מעכל את העובדה שקטף אותך האל / ... / עולות לי התמונות מאלבום הזיכרון / חייל קרבי בדרך למסע הראשון / המסע של החיים, המסע אל הכבוד / רק שהמסע שלך נקטע כי לא נתנו לך לשרוד / ... / מי ייתן וחבר לא יקבור חבר ואתה האחרון / תשכב בשלום תנוח, נתי, לך לישון..."

בטקס יום הזיכרון סיפרו איתי ודודו על חברם האהוב: "... לא נשכח איך תמיד סחפת אותנו בצחוקך וגרמת לנו לחייך ולשמוח, היית מוקד של צחוק ושל הנאה עם כישרונך המדהים לחיקויים. ... אלבום תמונות שלא יימלא, ספר זיכרונות שלא ייכתב, הבעת פנים שלא תשתנה. ... תמיד היית ותמיד תהיה חבשוש שלנו."

לזכרו של נתנאל נטעה עמותת "אחריי!" עצים ביער ירושלים. בטקס הנטיעות שנערך בפברואר 2006, ספדה אורית לאחיה: "געגועים. געגועים מתחילים מהבטן למטה, ואז הם עולים וצובטים בחזה עד שקשה לנשום. מטפסים למעלה וחונקים את הגרון ובסוף מתפרצים כמו רוח סערה. נתנאל אחי נשאר בן עשרים. ... הוא היה ילד מאוד חי, הרגישו אותו בכל מקום ... החוסר שלו מורגש אצלנו בכל יום, בכל שעה, בכל דבר שאנו

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

עושים." באתר האינטרנט "במה חדשה" פרסמה זיוי ניסים שיר לזכרו של נתנאל. כתובת הדף: <http://stage.co.il/Stories/335593>.

הוריו של נתנאל הקדישו לו את שירם של אורנה ומשה דץ (מילים ולחן: עומר דיאב; תרגום: סמדר שיר): "אתה בליבי / אתה הילד שילדתי מאהבה, באהבה / חלמתי לגדל אותך בעולם של שלוה / קיוויתי שתמיד אחסוך ממך דמעה // אתה בליבי / אתה הפרח שמחייך לי בנשמה, בנשמה / אתה זורם בתוך דמי ובכל נשימה / ובשבילי תהיה גוזל גם כשתגדל..." והוסיפו מילות סיום חמות "נתנאל אוהבים ומתגעגעים, כואבים את חסרונוך. נזכור אותך לנצח אבא, אמא, אורית, ארז ועודד.

